

nest ved den sag, der handlede om Tyskland, været ude at sige, at den ikke kunne sammenlignes med danske forhold. EF-Domstolen har også været ude at sige, at konfliktretten selvfølgelig skal bevares. Lad os nu lige finde ud af, hvad det her vil have at reel konsekvens for det danske aftalesystem, før vi begynder at male fanden på væggen, hvis man må sige det.

Kl. 16:14

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Det må man helst ikke sige på Folketingets talerstol. Tak til ordføreren. Fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Kl. 16:14

(Ordfører)

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med at sige, at jeg synes, at hr. Michael Aastrup Jensen tager problemerne i forbindelse med specielt Laval-dommen, men muligvis også de to andre domme, Viking-dommen og Rüffert-sagen fra Tyskland, noget let.

Set med vores øjne er det meget alvorligt, at Sverige er blevet underkendt i Laval-dommen, som nok er den, der mest ligner danske arbejdsmarkedsforhold. Man går fra EF-Domstolen på den ene side ind og siger, at man selvfølgelig respekterer konfliktretten, fordi det fremgår af traktaten – det fremgår i øvrigt også at charteret om grundlæggende rettigheder, at man skal respektere konfliktretten – men siger så samtidig, at konfliktretten er underlagt visse begrænsninger, hvilket den i øvrigt også er i Danmark ifølge Arbejdsretten og voldgiftssystemet. Men det, der er problemet, er, at man, på et område, hvor det er helt indlysende, at man burde have retten til at konflikte, rent faktisk alligevel går ind og underkender retten til at konflikte. Det synes vi faktisk er vanvittig alvorligt.

Spørgsmålet er så, hvad vi gør ved det, for noget skal der gøres. Det, Dansk Folkeparti foreslår her, er en protokol til Lissabontraktaten, og som jeg tidligere har sagt under debatten om Lissabontraktaten, så tror jeg, at hvis de her domme, og specielt Laval-dommen, var faldet på et tidligere tidspunkt, så kunne vi have fået styrken til at sige, at vi ville have en protokol til Lissabontraktaten. Men i øjeblikket er Lissabontraktaten inde i en proces, hvor en række lande har ratificeret den. Det vil sige, at den er svær, for ikke at sige umulig, at åbne igen. Der er det et spørgsmål om, hvorvidt man ratificerer eller ikke ratificerer.

Nogle har så i den debat, vi har haft tidligere her, hævdet – og det er vist også blevet sagt her

under denne debat – at hvis vi ikke får en protokol ind i Lissabontraktaten, der gør det klart, at man skal fortolke EU's regler på en anden måde, altså på en måde, så man sikrer respekten for konfliktretten, så er alt tabt. Den holdning deler jeg ikke. Jeg mener, at vi skal spille på hele klaviaturet eller på mange muligheder. Der er det, der handler om, at der muligvis er noget, der skal kigges på i forbindelse med den danske implementering af udstationeringsdirektivet, altså det direktiv, man arbejder under, når man midlertidigt kommer fra et andet land og arbejder i f.eks. Danmark eller Sverige. Det kan også være, at man skal ændre andre ting, og det kan være, at vi skal have det her op på et topmøde. Det er også muligt, at vi skal have ændret i selve udstationeringsdirektivet.

Jeg mener, at vi skal holde alle muligheder åbne, herunder at få det op på et topmøde. Det behøver ikke at være direkte knyttet til Lissabontraktaten, men det er selvfølgelig ikke en sag, hvor vi skal sidde og sove og håbe, at det her løser sig af sig selv, for det gør det ikke. Der skal virkelig gøres meget for at få løst det her. Men det er klart, at det er en uholdbar situation. Vi kan selvfølgelig heller ikke leve med, at der er kommet de her domme, og at der kommer flere domme, som rækker ved konfliktretten. Det er fuldstændig afgørende for at undgå løndumping og også for at undgå unfair konkurrence.

De her sager handler jo i virkeligheden om løndumping. Den seneste sag fra Tyskland, Rüffert-sagen, er måske den, der er mindst karakteristisk, fordi der er nogle særlige forhold, men det er jo sådan set karakteristisk, at overenskomsterne er forskellige i de forskellige EU-lande, og i Norden er det sådan, at det er overenskomsterne, der regulerer på arbejdsmarkedet – ikke hele arbejdsmarkedet, men dog hovedparten af arbejdsmarkedet – og det er selvfølgelig fuldstændig afgørende for os at få respekteret de overenskomster, som de også er i den nuværende og den kommende traktat, men også at konfliktretten bliver respekteret.

Så det, vi siger til det her forslag, er, at vi ikke kan godtage det, som det er, fordi det binder sig op på, at det skal gøres til en forudsætning for Lissabontraktaten, at der kommer en protokol ind, og det er, hvad jeg vil kalde en umulig fremgangsmåde.

Jeg kan godt forstå, at Dansk Folkeparti foreslår det her, for de ser gerne Lissabontraktaten hen, hvor peberet gror, ligesom de har gjort det med tidligere traktater, og hvis man gerne vil